

Sygn. akt I C 162/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7. marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kuriata

Protokolant: p.o. prot. sąd. Oliwia Zielńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7. marca 2019 roku w K.

sprawy z powództwa H. S.

przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. na rzecz powódki H. S. (...)04 (dziesięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt pięć złotych 04/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24.09.2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 5178 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Kłodzku 53,54 zł tytułem zwrotu wydatku tymczasowo wypłaconego przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka H. S. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Polskiego N. Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z siedzibą w W. kwoty 10000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24. września 2017 roku do dnia do dnia zapłaty oraz zasądzenia 875,04 złotych tytułem kosztów leczenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24. września 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powódka w uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 4. stycznia 2017 r. doszło do wypadku drogowego, którego sprawca był kierowca autobusu objętego obowiązkowym ubezpieczeniem wykupionym u czeskiego towarzystwa ubezpieczeniowego. W wyniku zdarzenia powódka doznała licznych urazów, wymienionych w pozwie, z powodu których podjęła leczenie i rehabilitację, przez prawie 9 miesięcy przebywała na zwolnieniu lekarskim, musiała korzystać z pomocy domowników przy wykonywaniu czynności życia codziennego. Powódka zgłosiła szkodę, domagając się wstępnie wypłaty 10000 złotych zadośćuczynienia, 971,02 tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz 4470 złotych tytułem utraconego dochodu. W wyniku przeprowadzonego procesu likwidacyjnego przyznano powódce kwotę 2400 złotych zadośćuczynienia, 95,98 złotych tytułem odszkodowania oraz 475,88 złotych tytułem wyrównania utraconego zarobku.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona pozwana podniosła, że wypłacona dotychczas powódce kwota w pełni rekompensuje poniesioną przez powódkę krzywdę i szkodę, i jest kwotą odpowiednią. Wskazała między innymi, że u powódki już przed wypadkiem istniały zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, a tym samym odczuwane

dolegliwości nie są powodowane skutkami wypadku, lecz wcześniejszymi zmianami zwyrodnieniowymi. Tym samym strona pozwana zarzuciła, że żądanie powódki jest rażąco wygórowane.

Odnosnie żądania odszkodowania strona pozwana zarzuciła, że nie zostało ono udowodnione, gdyż powódka nie wykazała, aby podjęte leczenie i rehabilitacja pozostawały w związku z wypadkiem drogowym. Ponadto powódka mogła podjąć leczenie i rehabilitację w ramach świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Sąd ustalił:

W dniu 4. stycznia 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego poszkodowana została powódka. Stronę pozwaną jest legitymowana procesowo biernie w przedmiotowej sprawie.

(dowód:

- bezsporne).

Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona do (...) w P. na Oddział Ratunkowy, gdzie po wykonanych badaniach obrazowych RTG rozpoznano ranę okolicy grzbietu dłoni prawej o długości 1 cm oraz ranę palca V długości 1 cm, które po oczyszczeniu zostały zszyte.

W wyniku dalszych konsultacji lekarskich stwierdzono u powódki również, skręcenie kręgosłupa szyjnego oraz rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe na krawędziach trzonów C4 – C6 i zwapnienie w więzadle na poziomie krążka międzykręgowego C5 – C6 – C7.

Zalecono powódce rehabilitację.

W wyniku dalszej diagnostyki rozpoznano u powódki uszkodzenie demielinizacyjne nerwu łokcia prawego.

Od wypadku do 29. sierpnia 2017 roku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Powódka poniosła koszty zalocowanych jej konsultacji lekarskich, między innymi w kwocie 100 złotych za specjalistyczną wizytę lekarską ortopedyczną w dniu 9. czerwca 2016 roku.

(dowód :

- karta informacyjna – karta 18 - 19;

- zdjęcia obrażeń - karta 16 – 17;

- karty konsultacyjne – karta 20, 26;

- wynik badania RTG – karta 21;

- wynik badania TK – karta 29;

- zaświadczenie lekarskie – karta 30;

- wynik badania (...) karta 31 – 33;

- informacja lekarska – karta 34

- zaświadczenia lekarskie – karta 35 – 41;

- opinia specjalistycznej opinii lekarskiej – karta 42 – 43).

W wyniku wypadku powódka doznała ran ciętych palca IV i V ręki prawej o długości po ok. 1 cm oraz rany ciętej grzbietu śródreżca prawego. Obrażenia te skutkowały bliznami pourazowymi ręki prawej oraz zaburzeniami ruchomości palca V ręki prawej. Zaburzenie ruchomości skutkuje 2 % trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powódki. Wymaga ona dalszej rehabilitacji oraz leczenia. Po wypadku wymagała opieki osób trzecich przez okres 8 miesięcy.

(dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii plastycznej – karta 98 – 103).

W wyniku wypadku powódka doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego. Uraz ten skutkował 2% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

(dowód:

- opinia biegłego ortopedy z dnia 29. listopada 2018 r.).

Powódka po wypadku musiała korzystać z pomocy męża i córki, gdyż nie mogła samodzielnie funkcjonować z powodu odczuwanych dolegliwości, które uniemożliwiały jej wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego. Przed wypadkiem nie chorowała, prowadziła aktywny tryb życia, była w pełni samodzielna, nie potrzebowała pomocy innych. Sam wypadek z powodu jego przebiegu był dla powódki wydarzeniem bardzo traumatycznym.

(dowód:

- zeznania świadka – karta 91 – 92;

- przesłuchanie powódki – karta 92).

Na zaleconą rehabilitację i konieczne konsultacje lekarskie powódka wydatkowała 905 złotych. Za uzyskanie prywatnych opinii lekarskich zapłaciła 300 złotych.

(dowód:

- rachunki i faktury VAT – karta 52 – 59).

Powódka zgłosiła szkodę pismem doręczonym w dniu 23. sierpnia 2018 roku. W dniu 1. września 2017 roku strona pozwana przyznała powódce kwotę 2400 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz 95,98 złotych za koszty leczenia udokumentowane fakturami, które do pozwu nie zostały dołączone.

(dowód:

- pisma powódki – karta 44 – 45;

- potwierdzenie odbioru – karta 47;

- pismo likwidatora szkody – karta 48 – 49).

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie bezsporne były okoliczności zdarzenia, wina sprawcy, a także odpowiedzialność strony pozwanej za skutki zdarzenia co do zasady. Sporne było natomiast, czy żądanie powódki było zasadne, biorąc pod uwagę zakres doznanych obrażeń, a jeśli tak, to w jakiej wysokości.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c.,

tj. w szczególności w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ustalając zasadność żądania oraz kwotę należnego zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę wszystkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia zarówno w sferze psychicznej jak i fizycznej. Zadośćuczynienie pieniężne winno mieć charakter całościowy i obejmować wszelkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te które zapewne wystąpią w przyszłości. Jego wysokość zależy od rozmiaru doznanej krzywdy. Sąd uwzględnia również stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, wiek poszkodowanego oraz ograniczenie lub niemożność wykonywania zawodu, jak również innych zajęć. Znaczenie odgrywają także indywidualne odczucia osoby pokrzywdzonej oraz jej indywidualne właściwości. Poza tym zadośćuczynienie odgrywa funkcję kompensacyjną, która następuje wtedy, gdy suma pieniężna jest zasądzona na odpowiednim poziomie adekwatnym do rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej szkody. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lipca 2013 r., I ACa 195/13, LEX nr 1363278; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2012 r., I CSK 74/12, LEX nr 1226824; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I PK 275/10, LEX nr 1164114; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2012 r., V CSK 332/11, LEX nr 1228612).

Zakres uszkodzeń ciała doznanych przez powódkę w związku z wypadkiem, przekładających się na doznaną krzywdę, sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną znajdującą się w aktach sprawy, zeznania świadka i powódki, które zweryfikowane zostały poprzez opinie biegłych sądowych sporządzone w sprawie. Biegły ortopeda – traumatolog M. J. podniósł w opinii pisemnej, że powódka przeszła w związku z wypadkiem uraz skrętny kręgosłupa odcinak szyjnego. Biegły ocenił, że w związku z tymi urazami wystąpił u powódki długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%. Z kolei z opinii biegłego z zakresu chirurgii plastycznej P. D. wynika, że występujące u powódki zaburzenie ruchomości palca V ręki prawej, które należy oceniać jako skutek wypadku, powoduje trwały uszczerbek na jej zdrowiu na poziomie 2 %.

Procent uszczerbku na zdrowiu nie jest nigdy jedynym i decydującym kryterium przyznawania zadośćuczynienia, lecz stanowi swoiste kryterium weryfikacji przedstawianego przez powódkę poziomu krzywdy wynikającego z ustalonego stopnia uszkodzenia ciała, na skutek zdarzenia szkodowego. Zakres obrażeń niewątpliwie wpłynął negatywnie na dotychczasowe życie powódki. Zważyć należy, że powódka na skutek dolegliwości związanych z wypadkiem musiała ograniczyć dotychczasową najprostszą aktywność –ból, doznane urazy uniemożliwiały jej wykonywanie podstawowych czynności życia codziennego, musiała korzystać z pomocy swojej córki i męża. Przed wypadkiem prowadziła aktywny tryb życia, była osobą w pełni samodzielna.

Wobec powyższego, w ocenie sądu, adekwatną, dodatkową kwotą zadośćuczynienia w pełni rekompensującą krzywdę jest przyznana jej w niniejszej sprawie kwota 10000 zł.

Wskazać należy, że opinie biegłych były spójne, logiczne, rzetelne i wyczerpujące, i jako takie miarodajne dla rozstrzygnięcia, tym bardziej, że strona pozwana nie zakwestionowała wniosków wyciągniętych przez biegłych.

W pełni uzasadnione, również w świetle opinii biegłych było żądanie powódki w zakresie odszkodowania w związku z kosztami poniesionymi na konsultację lekarskie i rehabilitacje. Niewątpliwie jest, że konsultacje i rehabilitacja były wymagane w związku z urazami doznanymi przez powódkę w wypadku, jak i to, że strona pozwana tych zgłoszonych w pozwie nie zaspokoila.

Od przyznanej kwoty należności głównie sąd przyznał powódce odsetki zgodnie z żądaniem pozwu. Usprawiedliwione jest naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24. września 2017 roku, skoro nie było żadnych obiektywnych przeszkód do ustalenia na ten dzień należnych powódce świadczeń w żądanych kwotach. Żądanie pozwu w zakresie początkowej daty naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie jest zgodne z obowiązującymi przepisami i terminami określonymi w art. 817 k.c. oraz art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zakład ubezpieczeń winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Pozwany przyjął zgłoszenie szkody w dniu 23. sierpnia 2017 roku i już na etapie postępowania likwidacyjnego miał do dyspozycji dokumentację medyczną powódki, na podstawie której

mógł się zapoznać z rozmiarem szkody na osobie i okolicznościami mającymi wpływ na wysokość zadośćuczynienia, opisanymi powyżej. Nie dotyczy to faktur VAT za prywatne opinie lekarskie, których jednak sąd nie uwzględnił rozstrzygając o należnym powódce odszkodowaniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc. Powódka poniosła koszty w kwocie 5178 złotych (544 złotych – opłata sądowa od pozwu; 1000 złotych – zaliczka na wydatki w sprawie; 34 zł – opłata skarbową od pełnomocnictw; 3600 zł – wynagrodzenie pełnomocnika).

Rozstrzygnięcia zamieszczone w punkcie III sentencji sąd oparł o przepis art.113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 98 k.p.c.